

Arrest

nr. 142 337 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Egyptische nationaliteit te zijn, op 16 april 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 februari 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat K. VERHAEGEN *loco* advocaat B. DHONDT en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 november 2011 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Bij beslissing van 17 april 2012 wordt deze aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

Bij beslissingen van 25 september 2012 wordt aan beide verzoekers het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Op 8 februari 2013 dienen de verzoekers een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 18 februari 2013 dienen de verzoekers een (eerste) aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Bij beslissing van 20 maart 2013 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) ook de tweede aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk.

De gemachtigde treft ten aanzien van elk van de verzoekers tevens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Op 8 juli 2013 beslist de gemachtigde om de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

Op 8 juli 2013 neemt de gemachtigde ten aanzien van zowel de eerste verzoeker als de tweede verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing houdende inreisverbod. Tegen deze beslissingen, die gezamenlijk onder de vorm van een bijlage 13sexies (oud) aan de verzoekers werden ter kennis gebracht op 12 februari 2014, alsook tegen de voormelde beslissing inzake de (eerste) aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dienen de verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij 's Raads arrest nr. 142.336 van 30 maart 2015 worden de beide inreisverboden van 8 juli 2013 vernietigd.

Op 21 november 2013 dienen de verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 17 februari 2014 beslist de gemachtigde om ook deze tweede verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

Dit is de thans bestreden beslissing.

Deze beslissing werd op 19 maart 2014 aan de verzoekers ter kennis gebracht en is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.11.2013 werd ingediend door.

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Aan betrokkenen werd op 08.07.2013 een inreisverbod voor drie jaar afgeleverd, hen betekend op 12.02.2014. Hierdoor worden zij gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten en verboden het opnieuw te betreden gedurende drie jaar. Daar dit inreisverbod nog steeds van kracht is, hebben betrokkenen aldus met het recht zich op het Belgische grondgebied te bevinden. Om deze reden kunnen de aangehaalde elementen (m.n. de gegeven dat het oudste kind naar school gaat, de verwijzing naar de instabiele situatie in Egypte, de leefwereld van de kinderen zou zich hier bevinden, de verwijzing naar artikel 24, 51 en 52 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en naar artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG, de verwijzing naar artikel 3 van het

kinderrechtenverdrag, geen gevaar voor de openbare orde of veiligheid en geen manifeste en opzettelijke fraude) niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen verklaren dat het centrum van hun belangen zich in België bevindt, nu zij hier hun leven opnieuw hebben opgebouwd en structuur gegeven. Zij stellen dat zij hier een gezin hebben gesticht en beroepen zich op de bescherming van het artikel 8 EVRM. Echter is dit artikel hier niet van toepassing aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekers hebben er de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig van in kennis gesteld dat zij geen syntheseseminarie wensen in te dienen.

Bijgevolg wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep – over de gevolgen van het arrest nr. 142.336 van 30 maart 2015

Met de bestreden beslissing heeft de gemachtigde de tweede aanvraag van de verzoekers om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Naast een loutere verwijzing naar de toegepaste wettelijke bepaling en het besluit dat de aanvraag onontvankelijk is, bevat deze beslissing de volgende redengeving:

“Aan betrokkenen werd op 08.07.2013 een inreisverbod voor drie jaar afgeleverd, hen betekend op 12.02.2014. Hierdoor worden zij gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten en verboden het opnieuw te betreden gedurende drie jaar. Daar dit inreisverbod nog steeds van kracht is, hebben betrokkenen aldus met het recht zich op het Belgische grondgebied te bevinden. Om deze reden kunnen de aangehaalde elementen (m.n. de gegeven dat het oudste kind naar school gaat, de verwijzing naar de instabiele situatie in Egypte, de leefwereld van de kinderen zou zich hier bevinden, de verwijzing naar artikel 24, 51 en 52 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en naar artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG, de verwijzing naar artikel 3 van het kinderrechtenverdrag, geen gevaar voor de openbare orde of veiligheid en geen manifeste en opzettelijke fraude) niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen verklaren dat het centrum van hun belangen zich in België bevindt, nu zij hier hun leven opnieuw hebben opgebouwd en structuur gegeven. Zij stellen dat zij hier een gezin hebben gesticht en beroepen zich op de bescherming van het artikel 8 EVRM. Echter is dit artikel hier niet van toepassing aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.”

Aldus wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard nu de door de verzoekers aangehaalde elementen, wegens het jegen hen op 8 juli 2013 getroffen inreisverbod met een geldingsduur van drie jaar, niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid. Daarnaast wordt tevens meegegeven dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin geldt, zodat er geen sprake is van een verbreking van de familiale banden en wordt gesteld dat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens

gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris zodoende na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu heeft de gemachtigde op de in de onderliggende aanvraag door de verzoekers naar voor gebrachte argumentatie omtrent het gegeven dat het oudste kind hier naar school gaat, de instabiele situatie in Egypte, de leefwereld van de kinderen die zich hier zou bevinden, omtrent de verwijzing naar artikel 24, 51 en 52 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en naar artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG (de Terugkeerrichtlijn), de verwijzing naar artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en de argumentatie dat de verzoekers geen gevaar voor de openbare orde of veiligheid vormen en dat zij zich niet hebben bezondigd aan manifeste en opzettelijke fraude, slechts geantwoord dat al deze elementen niet als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kunnen worden aanvaard omdat de verzoekers vallen onder de gelding van een inreisverbod van drie jaar dat hen werd afgeleverd op 8 juli 2013 en dat werd betekend op 12 februari 2014, zodat de verzoekers niet het recht hebben om zich op het Belgisch grondgebied te bevinden.

De betrokken inreisverboden van 8 juli 2013 werden echter vernietigd bij 's Raads arrest nr. 142.336 van 30 maart 2015. De Raad wijst er op dat de vernietiging van de beslissingen van 8 juli 2013 waarbij aan elk van de verzoekers een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd, tot gevolg heeft dat deze akten met retroactieve kracht uit het rechtsverkeer verdwijnen en dus geacht worden nooit te hebben bestaan. De Raad stelt vast dat de thans bestreden beslissing uitdrukkelijk en op decisieve wijze is gesteund op deze vernietigde beslissingen van 8 juli 2013 tot het opleggen van een inreisverbod aan beide verzoekers. Het is immers op de enkele grond van de geldingskracht van deze inreisverboden dat wordt besloten dat de voornoemde in de aanvraag aangehaalde elementen niet als een buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verdere redengeving omtrent artikel 8 van het EVRM kan de bestreden beslissing niet op zich dragen aangezien alsdan geen enkele motivering voorligt met betrekking tot de volgende elementen: *“de gegeven dat het oudste kind naar school gaat, de verwijzing naar de instabiele situatie in Egypte, de leefwereld van de*

kinderen zou zich hier bevinden, de verwijzing naar artikel 24 , 51 en 52 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en naar artikel 6 van van de Richtlijn 2008/115/EG, de verwijzing naar artikel 3 van het kinderrechtenverdrag, geen gevaar voor de openbare orde of veiligheid en geen manifeste en opzettelijke fraude”.

Ook uit het verweer in de nota met opmerkingen blijkt dat de verweerder decisiief belang hecht aan het feit dat de verzoekers vallen onder de gelding van de inreisverboden van 8 juli 2013 zodat het hen uitdrukkelijk is verboden zich op het Belgische grondgebied te bevinden. De verweerder brengt immers de volgende argumentatie naar voor:

“Verweerder laat gelden dat uit de stukken van het administratief dossier, alsook uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekende partij op 08.07.2013 een inreisverbod (bijlage 13sexies) werd afgegeven.

Luidens artikel 1 van de Vreemdelingenwet wordt een inreisverbod als volgt omschreven:

“8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering;”

De verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening zou gehouden hebben met de door de verzoekende partij aangehaalde elementen, gelet op het feit dat aan de verzoekende partij op 08.07.2013 uitdrukkelijk het verbod werd opgelegd om het Belgisch grondgebied te betreden en alhier (verder) te verblijven.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij niet dienstig kan aanvoeren dat een verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet “altijd vanuit irregulier verblijf wordt aangevraagd”. Geheel ten onrechte laat de verzoekende partij uitschijnen dat het betekende inreisverbod geen verdere draagwijdte zou hebben dat een loutere irregulier verblijf.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing het voorwerp uitmaakte van een inreisverbod en derhalve uitdrukkelijk het verblijf in het Rijk haar werd verboden, kan zij niet dienstig voorhouden dat zij gerechtigd zou zijn om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen op het Belgische grondgebied.

De verzoekende partij houdt voor dat er geen enkele wettelijke bepaling zou toelaten om de bestreden beslissing te nemen, doch dienaangaande benadrukt verweerder dat uit een samenlezing van de artikelen 1 en 74/12 Vreemdelingenwet wel degelijk onmiskenbaar voortvloeit dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, geen aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet kan indienen op ontvankelijke wijze.

Verweerder laat gelden dat het onderzoek naar de ontvankelijkheid of regelmatigheid van een aanvraag tot verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet inhoudt dat wordt onderzocht of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het aanvragen van de machtiging tot verblijf in België (en niet in het buitenland) te rechtvaardigen.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij reeds bij het indienen van de tweede aanvraag tot verblijfsmachtiging het voorwerp uitmaakte van een inreisverbod, dewelke het verbod inhoudt om nog langer op het Belgisch grondgebied te verblijven, werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht besloten dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen niet konden aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.”

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dan ook dat de verweerder het bij het nemen van de bestreden beslissing van decisiief belang heeft geacht dat de verzoekers vielen onder de gelding van de op 8 juli 2013 getroffen inreisverboden. De bestreden beslissing steunt zodoende, gelet op de nietigverklaring van de voornoemde inreisverboden, op decisieve wijze op de vaststellingen uit beslissingen die geacht worden nooit te hebben bestaan.

De Raad stelt dan ook vast dat de eerste bestreden beslissing zonder de noodzakelijke materiële grondslag is gevallen, zodat zij ter wille van de duidelijkheid in het rechtsverkeer dient te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 februari 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. VANDEKERKHOVE

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VANDEKERKHOVE

C. DE GROOTE